

Tat'ána M.

Rub světa hmoty

II. díl (I. —III.)

Návštěva 2

(eseje o tom, čeho jsem se skutečně zúčastnila)

Obsah

Návštěva 2

Každý si sám vybírá svoji cestu.....	4
Guru Nanak-2.....	6
David byl mojí mámou?!	8
Bůh není dědeček na obláčku!	11
Svatí Duchové jsou Muži i Ženy.....	12
Jak obejmout Krišnu, když... jsem s Ním splynula?	20
Bábadží: «Chci, abys Mě poznala!»	24
Jsi připravena účastnit se Veliké Duchovní Revoluce?	31

Odolnost, věrnost Sloužení, lásky k Bohu!	35
Na návštěvě u Božských Sufiů.....	37
Skok do propasti.....	42
Doteky Kimových Rukou.....	49
V Ježíšově Mahádublu.....	51
Chrám.....	56
Staň se Mou kolegyní!	60
Verše Manuela a polibek Danish Lady.....	65
Je třeba se přeměňovat v Lásku!	67
Apoštol Ondřej: «Staň se Bezbřehou Láskou!»	71

Návštěva 2

Každý si sám vybírá svoji cestu

Ach, léto! Znovu jsem «přímo letěla» do toho města ke svým přátelům, abych se vrhla po hlavě do světa lásky, radosti a harmonie!

Po dlouhém parnu zapršelo a dlouho očekávaná svěžest naplnila vzduch. S rozkoší jsem ho vdechovala plnou hrudí. Na nebi se objevila ohromná duha, byly vidět oba její konce, neschovávala se někde za oblaky, ale skvěla se ve vší své kráse. Pociťovala jsem za svými zády křídla svobody! Letěla jsem vstříc svému štěstí, vstříc Božské Lásce!

S Aňou jsme se radostně přivítaly. Teď už jsem v množství úsměvů a smíchu za ní pozadu nezůstávala!

Upozornila mě předem, že mě čekají velmi zajímavé a radostné novinky, ale že jsou i smutné zprávy.

Jak se ukázalo, ten manželský pár, který se při minulé návštěvě držel ode mě stranou, byl donucen opustit kolektiv. Důvod byl ten, že chyby, které začali dělat, byly neslučitelné s duchovním vzestupem: pocitování svojí neomylnosti v činech, nejhrubší chyby v duchovním sloužení — nehledě k tomu, že se je Vladimír pokoušel usměrnit... Místo toho, aby se káli a napravili, jejich povýšenost je odváděla ještě dále od Boha.

Začali ztrácet předešlé předpoklady: Bůh jim odebíral schopnost meditovat... Také se zhoršily jejich staré chronické nemoci...

Společné meditace s nimi začaly být nemožné kvůli tomu, že ztratili emocionální zjemnělost. Rozvíjela se hrubost vědomí...

Začali Vladimírovi emocionálně vzdorovat: ze svých neštěstí začali obviňovat ne sebe, ale jeho...

«Deset let — bok po boku jeden vedle druhého... Dostali se skoro na vrchol — a spadli nazpátek dolů... I něco takového, jak je vidět, se skutečně stává na vrcholech duchovní Cesty...» — bylo to jediné, co mě v tu chvíli mohlo napadnout.

... Vzpomněla jsem si na naše loučení, kdy jsem je viděla naposledy. Pevně jsme se objali a já jsem se už málem začala radovat nad tím, že se zed' mezi námi prolomila... V tom krátkém okamžiku se mi zdáli být teplí, srdeční... Řekla jsem jim: «Já se vrátím!»...

Ale jejich reakce mě zaskočila: očekávala jsem alespoň jejich pousmání nad takovým mým

žertovným «patosem loučení»... Ale... naprosto zřetelně jsem uviděla v jejich očích opravdový zmatek... Proč?! Tehdy jsem to nemohla pochopit...

S Aňou jsme ještě chvíli poseděly v lehkém oparu smutku... a «opustily» téma. Každý má svoji cestu... Každý si ji pro sebe vybírá sám...

Guru Nanak-2

Celý ten čas jsem netrpělivě čekala na příležitost seznámit se s novými Zjeveními od Božských Učitelů, a konkrétně, s informacemi o mých předchozích vtěleních. Už dlouho mi naznačovali, že mě tu čeká velice mnoho zajímavého. A já jsem si to nakonec «vymohla»: ukázali mi zápisy Zjevení, pořízené v poslední době!

Apoštol Ondřej:

— Očekávám vás na Našich zdejších *pracovních prostranstvích*, které jsou vám známé. Zvu k Sobě i Taťánu. Budu ji opatrovat!

Jsem také i v jejích krajích — jako Mahádubl — a jsem připraven pomáhat jí i tam.

Sofie:

— Já na ni velice čekám! Její rozvoj probíhá krajně příznivě! Ona všechno přijala. Ale jeden aspekt ještě nepochopila...

Bábadží:

— Budeme se těšit z toho, jak se Táně bude všechno snadno dařit!

Guru Nanak:

— To bylo i její jméno: Guru Nanak. Lidí s takovým jménem bylo v historii několik.

— A ona se rozvíjela v Tvoji tradici, přesněji — on?

— To mě až tak nezajímá. Není třeba si myslet, že to byla jenom posloupnost Učitelů.

On (ona) pracoval v horském klášteře v Nepálu, na současné hranici s Indií.

Bylo to až po Mém Vtělení, které je vám známé.

Ano, ona je výborný člověk, překrásný!

David byl mojí mámou?!

Samo sebou, že zvědavost mi «nedala»: chtěla jsem si vyjasnit mnohem více podrobností. Ale Aňa i

Larisa mi nejednou dávaly znát, že zvědavost takového druhu Bůh nepodporuje. Výjimku představují pouze ty případy, kdy to má praktickou hodnotu pro rozvoj konkrétního žáka. To, co skutečně potřebuji o tom vědět, mi určitě bude řečeno.

A tak jsem tedy trpělivě čekala...

Ještě jsem se rozhodla pochlubit Aně, že u mě doma byli David a Sarkar, a že mě David nazýval svojí dcerou, a že jsem s Nimi tancovala... Dál už jsem nemohla nalézt slova, kvůli přebytku emocí, musela jsem se uklidnit a omezit se jenom na otázku k Aně: «Je zajímavé, že Oni přišli právě ve dvou... Proč?»

— Vždyť přece David ve Svém minulém vtělení byl ženou Sarkara, — odpověděla klidně.

V mých myšlenkách vznikla dlouhá pauza... Tak co z toho vychází... David byl mojí mámou?! A Sarkar tehdy...

Aby v mojí hlavě nevzniklo «krátké spojení», hned jsem ty myšlenky odsunula dále, aby tam spokojeně odpočívaly do těch časů, dokud se konečně všechno nedozvím.

Vždyť jsem ještě navíc kdysi zvládla být Guru Nanakem, přičemž v mužském těle. O tom jménu jsem už přemýšlela mnohem klidněji, dokonce jsme se s Aňou na internetu podívaly, jak vypadá Nepál! Nádhera! A můj klášter dokonce ještě v horách byl!

Zeptala jsem se ohledně parku v mém městě, který připomínal Apoštol Ondřej.

— On říkal, že jsi tam měla nějakou příhodu se psem.

Zamyslela jsem se. Co by to bylo za příhodu se psem? V každém případě se žádná negativní událost určitě nestala. Je možné, že nějaký pejsek prostě ke mně přiběhl, aby se se mnou «pozdravil». Ale že by se něco takového přihodilo v parku — na to si také nevzpomínám. Začala jsem být rozladěná, ale Aňa mě povzbudila tím, že řekla, že On mě určitě přivede na správnou myšlenku v tomto směru.

A až později, před usnutím, když jsem stále ještě probírala všechny možnosti setkání se psy, jsem si vzpomněla! Nebyla to tak úplně příhoda. Jednou jsem se vydala prohlédnout jeden palouček v parku, ale uviděla jsem, že už ho obsazují kynologové. Bylo zřejmé, že to bylo místo společného tréninku a přípravy na výstavu psů. To znamená, že to také je — *pracovní prostranství* Apoštola Ondřeje!

Skvěle! Vždyť se přitom ukázalo, že je to celkem nedaleko od *místa síly* Rady! Vladimír Ji už uviděl na minulých fotografiích, ale tehdy jsem nevěděla, jaké meditace tam můžu dělat. A prostě jsem jen pobývala v blažené radosti, kterou mi Rada darovala.

Tolik informací... Jak to všechno «strávit»?

Stojím na samém prahu vzpomínek... — naprosto nemyslitelných a nemožných, podle názoru většiny lidí!

Ale vždyť jak dlouho a jak vášnivě jsem po tom toužila! A kolik slov jsem musela vyslechnout od

druhých lidí o mojí «víře v utopii» a o tom, že «nejsem z tohoto světa» a «jsem divná». Jak jsem trpěla tím, že mě od sebe tak «oddělují», dokonce i lidé, kteří mi vyznávali lásku: prý, ty jsi *tam* (jakoby z jiné planety), a my jsme tady!...

Ale moje sny se teď začínají vyplňovat, a to přímo vzrůstající rychlostí, — dokonce i ty nejfantastičtější, «nejutopičtější», ty, co vypadají nejnepravděpodobněji!

... Ted' si vzpomínám: minulé léto jsem s velice dobrým, jak jsem si myslela, přítelem, — plánovala skvělou letní dovolenou v přírodě, pod stanem u jezera. Pociťovala jsem, že se naše vztahy stávají významnějšími, nežli jenom přátelskými, a měla jsem z toho nevýslovnou radost... A náhle, přesně dva týdny před dovolenou, on najednou všechno ruší! Přitom tak kategoricky, a z mého pohledu nelogicky, že jsem se z toho dlouho nemohla vzpamatovat. Proč? Co jsem udělala špatně?!

Ale v té době jsem se už naučila chápat, že čím je nelogičtější situace, tím více je v ní Vůle Boha. A tak jsem tento rozchod prožila dost klidně.

No a co! Už následující (to znamená současné) léto se splnilo moje očekávání... setkání s Bohem! Jako by mi On říkal: «K čemu by ti byl? Přijď radši na schůzku se Mnou! A dostaneš — «jako přídavek» ke Mně — jezera, a rybky, a kachničky, a... Moji Lásku!»

Bůh není dědeček na obláčku!

Když jsem se poprvé seznámila s Vladimírovými knihami, velice silně na mě zapůsobil ten fakt, že Bůh by měl být pro vtěleného člověka ne létajícím hodným dědečkem na obláčku, ale... Hlavním Milovaným — Milovaným, Který nikdy nepřestane milovat, nikdy nezradí, nepodvede, neumře... A ještě s Ním — nikdy nebude nuda!

Takhle o tomto tématu mluvil Vladimír na jedné ze svých přednášek:

«Co je třeba, aby se v člověku objevilo opravdové přání utonout v Oceánu Tvůrce, zmizet v Něm? Je třeba — být do Něho zamilovaný! Je v tom naprostá analogie s pozemskou láskou, s našimi pozemskými zamilovanostmi, které mají sexuální podstatu: touha po setkání, touha po sblížení, objetí, spojení, splynutí!

Příčemž to bývá správné jenom tehdy, když se vztahy budují nezištně! Jinými slovy — když se to nedělá z vlastního chtíce, tj. ze zištného vášnivého přání, občas i k újmě partnera. Ale když je to čistá

láska: když existuje přání obou partnerů darovat sebe — a v té lásce se sjednotit a splynout!

A tak tedy — Objetí Boha jsou z Jeho strany otevřená, On má takové přání — ve vztahu ke každému z nás! Takže — je to na nás!»

Svatí Duchové jsou Muži i Ženy

Dnes jdeme na návštěvu hned k několika Božským Učitelům. Vystoupili jsme z vláčku a jdeme po cestě lesem.

Vítá nás... Krišna! Je to už moje druhé setkání s Ním, přičemž na jiném místě! Ale tentokrát už ze sebe «nevymačkávám» skromné «Dobrý den!», ale hned Ho vesele objímám! Ještě jedna nejvyšší Blaženost ze Splynutí s Ním!

Vladimír znovu napovídá, jak to dělat správně a jak se naučit slyšet to, co On říká:

— Zpočátku do Něho protahujeme ruce vědomí. Potom začne být snadné úplně se do Něho vlít a rozplynout se v NĚm. Ted' — je jenom On, já nejsem! Ted' — jsou jenom Jeho myšlenky, moje vlastní — nejsou!

... Už se mi dobře daří se tak rozplývat. Ale *vidět a slyšet* — mi jde těžko. Přesněji — podaří se to, jen když mě Vladimír vede. Pak zaměřuji do Krišny svoje ruce — a s ničím nesrovnatelná radost ze Splynutí mě naplňuje po okraj!

... Jdeme dále. V zatáčce cesty nás vítá Božský Učitel jménem Igor Vysotin. Zdá se mi, že vidím Jeho Tvář několik metrů od nás vpředu napravo. Natahuji ruce vědomí a slévám se s Ním.

... Teplý vítr, něžně se dotýkající jezerní hladiny, něha ranního sluníčka, rozpuštěná v lehkém mlžném oparu nad vodou, kapičky rosy na stéblech trav a květinách na břehu... Sladování s takovými stavy přírody nás může přiblížit k pochopení stavu Igora Vysotina — jednoho z Dosáhnuvších Tvůrce, který je nyní Jeho Představitelem na Zemi pro vtělené lidi.

Pokračujeme ve své cestě, a On zůstává s námi. Vladimír mi předává Jeho slova:

— Musíš se nezbytně naučit trávit v přírodě co možná nejvíce času, žít pod stanem, vítat svítání...

... Ano, s radostí bych žila pod stanem! Začala jsem důkladně promýšlet všechny možnosti «útěku» z městského shonu — k životu «pod otevřeným nebem». Ale zatím varianta, že bych bydlela v lese sama, i když jen několik dní, byla velmi zpochybnitelná. Rozhodla jsem se přemýšlení na toto téma zatím odložit, protože když už jednou Svatý Duch mluví a radí, pak se varianty řešení jakékoliv situace časem vždy najdou.

... Cesta skončila, a před námi se objevilo jezero nepopsatelné krásy, rozprostírající se do délky mnoha set metrů. Po okrajích lemované lesem, tiché a něžné, odrážející v sobě modré nebe s několika lehkými obláčky; bylo velkolepé ve svém hlubokém klidu. Sundali jsme batohy a přistoupili až na samý okraj vody.

— To je *místo síly Velikána*, — začal Vladimír. — Tady se velice dobře učí držet toto kouzelné jezero na svých dlaních lásky... Takže, protáhneme ruce vědomí do hloubky pod jezero a do dálky — až k jeho nejvzdálenějšímu okraji... Pocítíme v jezeře rybky, pohladíme jim břítka...

Když jsem to dělala, zatočila se mi dokonce trochu hlava. Napadlo mě, že je to zřejmě tím, že už jsem stihla vyhládnout, i když jsem zcela nedávno vydatně posvačila. Vzpomněla jsem si, jak jsme s Aňou v legraci zjistily, že jsme se obě «daly» na dietu, protože nám naše společné meditace nepoměrně zvyšovaly apetit...

A v té chvíli k nám připluli hosté, usilovně veslující nožkami, aby co možná nejrychleji dosáhli břehu, — dvě sympatické kachničky. Zaradovali jsme se, hned je nakrmili houskou a ještě dlouho je laskali svými rukama vědomí — rukama lásky.

Potom Vladimír začal vysvětlovat další možnosti meditační práce na tomhle místě:

— Pokud odejdeme pár metrů od břehu a postavíme se k němu bokem, pak je z takové pozice

pohodlnější držet jezero jen na jedné dlani. Potom — to samé z druhého boku.

Šlo to skutečně lépe, pocity začaly být intenzívnější. Ale teď už mě to začalo úplně «ukolébávat», jako bych stála na okraji srázu a foukal do mě vítr. Ale emoce strachu v tom nebyly. Pro všechny případy jsem si postěžovala Vladimírovi: co kdybych najednou něco dělala špatně. Ale on s jistotou odpověděl, že mě to tak kolébá — kvůli přítomnosti Velikána.

... Všechna osvojovaná cvičení jsem se musela snažit nejen si zapamatovat, ale i zapsat: abych dokázala pokračovat v trénincích doma.

Potom nám Vladimír navrhl, že bychom mohli poděkovat Velikánovi — a jít dále.

Obrátil se ke mně a řekl:

— Teď jdeme k Božským Ženám. Čekají na tebe. Uvidíme, co ti tentokrát řeknou.

Z legrace jsem podotkla, že Božští Mužové na mě nebyli tak přísní, jako Božské Ženy. Mým vztahům se Svatými Duchy to dodávalo zvláštní něžně-žertovný «šarm».

Ano, jít k Božským Ženám — pro mě teď už nebylo tak strašné: dobře jsem chápala, že pokud by mě třeba i hubovaly — bylo by to jenom v můj prospěch.

Poněvadž jsem se v tomto vtělení narodila v ženském těle, prosila jsem při minulé návštěvě Ladu, aby mě naučila stát se takovou, jako je Ona, abych v

sobě vypěstovala všechny nejlepší ženské vlastnosti a ještě víc, než to...

... Brzy jsme došli na potřebné místo a začali sbírat dřevo na oheň.

A tady jsem si najednou všimla rozdílu v pocitech: ve srovnání s druhými Božskými *místy síly*, Něžnost a Láska zde byly znovu jiné, odlišovaly se sotva postřehnutelnými «ženskými» odstíny — na podkladě pro všechny Svaté Duchy obvyklé Božské zjemnělosti.

Už jsem začala pociťovat ten rozdíl v projevech individuality každého z Nich. Někdo dával Lásku a Něžnost — plamenné, přeplňující intenzitou. Někdo — tichý, hluboký Klid, jako vodní hladinu. A kupříkladu, Něžnost, Kterou jsem mohla pociťovat při kontaktech s Jamamutem, bylo možné srovnat s nejjemnější vůní rozkvetlých kvítků.

... Posilnili jsme se a zamířili dál od stezky — na nevelkou mýtinu mezi vysokými borovicemi. Na jejím okraji se dokonce nacházel příhodný pařez — jakoby speciálně na to, aby na něm bylo možné dělat vsedě poznámky do notesu.

— Je tady Elizabeth, — řekl Vladimír, když jsme se utábořili na mýtině. — Když jsme tu byli minule, bylo tu několik Božských Žen najednou, ale teď je tu jen Elizabeth.

Hned jsem pochopila, že mluví o Elizabeth Haich.

— Podívejte — vidíme jakoby široký sloup Božského Světla — Božského Vědomí Elizabeth.

Nevím, jak to říci: jestli jsem *viděla*, nebo jen *pocit'ovala* ten sloup poloprůzračného Světla a jeho hranice.

Vešli jsme do toho sloupu.

Vladimír *naslouchal...*

— Líza říká, že je velice ráda, že jsi, díky našemu společnému úsilí, «našla tu správnou cestu». Teď už o tobě nepochybuje! Nepochybuje ani o tom, že tohle tvoje vtělení bude pozitivní. Přijímá tě do skupiny *Duchovních Vůdců!*

Vladimír objasnil:

— Vůdce není ten, kdo se jen rozvíjí sám. Ale ten, kdo vede druhé.

Mlčeli jsme.

Tiše jsem se radovala: konečně — «nejsou už žádné pochybnosti!».

O tom, jak budu vést lidi, jsem ještě neměla ani ponětí. Ale nějaké komplikace nebo pochybnosti ze své strany jsem už víc nepocit'ovala.

Ale... «čas ukáže». Přesněji — ukáže to Bůh!

Začali jsme s meditacemi.

Na začátku bylo nezbytné sladit se s Elizabeth, pocítit Její Lásku.

Vladimír upozornil na to, že Láska Božských Mužů a Božských Žen se trochu liší.

Při této informaci jsem pocítila ulehčení, protože jsem takový rozdíl opravdu pocit'ovala, ale nebyla jsem si jistá tím, že jsou moje závěry správné.

Slad'ovat se s Elizabeth se mi dařilo velice lehce. Její Něžnost bylo možné srovnat s tím, jako by se

duše dotýkalo lehounké pápěří: velice laskavě, velice «vzdušně»!...

... Vladimír mě zanedlouho zase upozornil, abych pokračovala v očišťování svého těla od energetických nečistot. A doporučil, abych poprosila Elizabeth, aby mi v tom pomohla.

Pročišťovala jsem tělo rukama vědomí, nabírala všechno přebytečné, temné, co překáželo, do dlaní, a vyhazovala z těla ven. Začala jsem takovým způsobem pročišťovat i nohy, vstupovala jsem do nich chodidly.

— Můžeme rukama pročišťovat tělo, a přitom do něho vstupovat zespodu: skrz chodidla...

Vida! — pomyslela jsem si. — Že bych už «chytala» Vladimírovy myšlenky dříve, nežli jeho slova? Nebo že by mně to napověděla Elizabeth?...

* * *

Odpočívali jsme, posilňovali se kávou a chleby s máslem a se sýrem — a znovu jsme pracovali.

Den byl slunečný, ale ještě jarně chladný. Vladimír si přesto sundal bundu a pracoval už «nolehko». Mě už tentokrát chladno tak nerušilo, jako předtím. Ale zato mi vadila neodbytnost hladových komárů.

— Přišel Adler, — řekl Vladimír. — Tady je, — ukázal kousek stranou od Elizabeth, — sloup Jeho Božského Světla.

Ztuhla jsem nadšením. Autobiografii Adlera jsem si přečetla několikrát po sobě — div ne s otevřenou pusou! Vždyť On stál u počátků stvoření naší planety, a On ji má na starosti! Chtěla bych se naučit přesně tak se objevovat a mizet mezi lidmi — v potřebný čas a na potřebném místě! Ale pro to je třeba stát se takovou, jako Adler.

Tak jako v případě, kdy jsem se ocitla na Jeho *místě síly* poprvé, jsem i teď pociťovala Jeho Ohromnost, Majestátnost a Nedozírnost. Jako bych stála u paty stopatrové budovy, a se zvednutou hlavou nedohlédala na okraj střechy za mraky!

Opatrně jsem natáhla ruce vědomí do sloupu Jeho Světla... Ukázalo se, že je to skvělé, neobyčejné!

Vladimír nám právě v téhle chvíli doporučil, abychom vešli do Adlera a vytáhli se nahoru uvnitř Jeho Mahádublu — abychom pocítili i sami sebe — právě tak velikými.

***Jak obejmout Krišnu, když...
jsem s Ním splynula?***

Vydali jsme se na zpáteční cestu k vláčku, ale rozhodli jsme se zajít při cestě ještě na jedno *místo síly* Krišny, kde byl pocitován trochu jinak, ve srovnání s Jeho ostatními *pracovními prostranstvími*.

Když jsme tam došli, sundali jsme batohy, posilnili se, odpočinuli si. Zatím jsme si užívali sluníčka, Kát'a dokonce usnula.

Potom Vladimír doporučil, aby si každý všiml rozdílu v tom, jak Krišna projevuje Sám Sebe na Jeho různých *místech síly*:

— Krišna Se projevuje různě. Například, On může být vysoko nad povrchem Země, ale může zde být pocitován, kolem těla každého z nás — jako Božský Oheň. Nebo — na jiných Jeho místech — On učí silovému aspektu rozvoje vědomí.

Tady jsme Krišnu pocitovali vysoko nad borovicemi do vzdálenosti mnoha kilometrů. Vladimír mi žertem navrhl, abych se hned stala právě tak velkou, jako On. Ale když se zadíval na můj soustředěně tázavý výraz obličeje, rozesmál se.

— Sléváme se s Krišnou uvnitř Jeho Mahádublu — a ptáme se sami sebe: Kdo jsem? Kde jsem?»...

A zkusíme se vypořádat s tím: jak je možné objímat a milovat Krišnu, jestliže i já jsem teď Krišna?...

... Vzpomněla jsem si, že jsem si kdysi podobnou otázku sama pokládala: jak mám obejmout Boha, když On je Všechno! Vladimír se tehdy na mě díval jasnoviděním a jenom se vesele a povzbudivě

usmíval. Pochopila jsem jeho myšlenky: počkej chvíli, brzy ti všechno bude jasné!

V pořádku. Ale to, co ve mně skutečně vyvolávalo roztrpčení a netrpělivost, byla neschopnost vidět a slyšet Boha. ... Krišna je Tváří podobný Ježíšovi, psal Vladimír... No ale, jak bych Ho mohla skutečně uvidět?!

Vladimír mi ukázal, kde se nachází střed Jeho Mahádublu, a já jsem v něm úzkostlivě chodila sem a tam, pokoušela se *uslyšet*... no alespoň něco!

Potom mě napadla myšlenka: bylo by možné, že bych něco *uslyšela*, kdybych se třeba na něco zeptala?

Začala jsem přemýšlet, na co se zeptat. Ale «vypadla» jsem kvůli tomu z meditace.

Konečně jsem začala slyšet jednotlivá slova, zaměřující moje úsilí... hned do hloubky, hned nahoru...

Běžela jsem k Aně s Larisou. Potvrdily mi, že zpočátku se to tak stává: jsou slyšet jenom jednotlivá slova. Ale mně jenom slova nestačila, chtěla jsem už také celé fráze! Napadlo mě, že to může být podobné tomu, jako když se děti učí číst: nejdřív slabiky, potom slova, a potom už i věty — tak se i já teď učím *slyšet*.

Ale brzy jsem se unavila a začala jsem vidět podivné obrazy a představy, které jsem zařadila mezi výplody své fantazie. Pochopila jsem, že přišel čas skončit a zamířila k našim batohům.

Ale hned jsem si začala uvědomovat, že se ve mně něco změnilo: já... jsem skoro letěla! Únava — jako by nikdy nebyla! Tělo bylo úplně lehké: jako by se zmenšila zemská přitažlivost! Necítila jsem už žádnou bolest ve svalech a kloubech po dlouhém přecházení. Dokonce jsem tělo skoro ani nepocítovala! Téměř se rozplynulo v prostoru! Bylo to tak skvělé!

A já jsem se nadšeně spojila s Krišnou...

*** * ***

Posadila jsem se na pařez a začala jsem zapisovat prožité pocity. Ale najednou jsem měla nepřekonatelné přání — lehnout si a prospat se! A tak jsem to udělala.

... Ještě jsem si ani neuvědomila, kde to jsem, když jsem skrz sladkou dřímotu najednou uslyšela Vladimírův hlas. «Nastražila» jsem jedno ucho, ale byla jsem líná otevřít oči. Vladimír se mě ptal na můj názor: kdy se hodláme vrátit do města? Ale možná, že tu chci zůstat s Krišnou celou noc?...

Pootevřela jsem jedno oko. Zapřemýšlela jsem: «Jak to myslíš? A co pro to můžu udělat?». Znovu jsem oko zavřela. Byla jsem líná přemýšlet: vždyť bylo s Krišnou — tak výborně!

Ale bylo třeba, abych se někdy přece jenom «dala dohromady»... Zvedla jsem se. Dokonce i «blažená kočka» by mi musela závidět moje rozpoložení!

Rozhlédla jsem se kolem. Kát'a sladce spala... Výborně! To znamená, že si ještě můžu užívat! A hupla jsem nazpátek do Krišny...

Určitě uběhla ještě nejméně hodina, a Vladimír nás musel začít zvedat rázněji, abychom stihli poslední vlak.

Právě v takové blažené něze jsem dorazila až domů.

A v takovém rozpoložení byli všichni.

... Doma mi řekli, že zítra půjdeme na návštěvu k Bábadžimu.

A v noci se mi o Něm zdálo...

***Bábadží: «Chci, abys Mě
poznala!»***

Zdálo se mi o Bábadžím se kterým dělali interview pro televizní vysílání.

Vyprávěl o nějakém Člověku, který dosáhl úžasných duchovních úspěchů! Ten Člověk se stal duchovním Mistrem, ale téměř nikdo o tom nevěděl.

Ostatně, téměř nikdo z lidí nevěděl ani o tom, Kým byl ve skutečnosti Bábadží.

Byl to velice živý sen! Zdál se mi právě předtím, než mě vzbudili.

Vyprávěla jsem o tom Aně s Larisou. Ale ony se zdržely konkrétních komentářů.

Ale později mi Vladimír sdělil, že Bábadží to ráno byl v tom bytě, kde jsme nocovali.

*** * ***

Takže, jdeme na návštěvu k Bábadžímu!

Bábadží je obdivuhodný! Má tolik dětí: duchovních dětí! Tolika Dosáhnuvším byl Učitelem! I v současnosti pokračuje v pomoci všem toho hodným!

... Přišli jsme do borového lesa. Sluneční světlo, procházející skrz vysoké větve, vytvářelo sobě vlastní lesní pohodu, vonělo to tu svěžím chvojím.

Zastavili jsme se u smrku a borovice, které rostly vedle sebe. Zvláštností těchto stromů bylo to, že pokud jsme se postavili mezi ně, pak... zmizelo pocíťování svého materiálního těla.

Doporučili mi, abych to sama vyzkoušela. Téměř tak se mi to i podařilo. Jen «vrchní bublina» přece jen trochu dávala o sobě vědět: vždyť jsem se snažila neztratit z dohledu ostatní a naslouchala jejich rozhovorům.

*** * ***

Jdeme dále po lesní stezce, opatrně přitom překračujeme mravenčí cestičky. Po sto metrech se Vladimír zastavil a otočil:

— Kdysi jsme pracovali nedaleko od *pracovního prostranství* Silvio Manuela. Nezbytné práce jsme tam udělali, a já jsem navrhl, abychom šli všichni teď rovnou k Němu. Všichni souhlasili — a tak jsme šli. Ale... On mě najednou zastavil v půli cesty Svou Rukou. Jeho Ruka nebyla materiální, ale... naprosto pocítitelná. Jeho Dlaň před mojí hrudí se pro mě stala nepřekonatelnou překážkou.

— Vladimír si tehdy sedl na kládu a zamyslel se, — s úsměvem předvedla Larisa udiveného Vladimíra.

— Ano, názor Silvia spočíval v tom, že tehdy nebylo nezbytně nutné jít na to místo, ať bylo jakkoliv nádherné. A také nám byly prostřednictvím

této epizody velice živě ukázány možnosti Boha řídit chování vtělených lidí.

Ušli jsme ještě několik metrů a Vladimír se znovu obrátil:

— Brzy začne *místo síly* Bábadžího. Blížíme se k Jeho Mahádublu. Velice silně tam Sebe zhušťuje — a to umožňuje snadno Ho vidět.

Ušli jsme ještě kousek, když se Vladimír obrátil potřetí... Sotva jsem stíhala schovávat a znovu vytahovat svůj notes... Ale to, co mi řekl tentokrát, jsem hned zapsat nedokázala.

— Bábadží ti říká: «Chci, abys Mě poznala!».

Vladimír se usmál a pokračoval v cestě. Ostatní šli za ním. Ale já jsem zůstala stát. Radost a zoufalství se smísily. To přece znamená, že jsme známí... Ale jak to, že si na to nevzpomínám?!

Vzrůstal ve mně neklid: jak jen si mám vzpomenout?! A jestliže si nevzpomenou? Ne! Dokud si nevzpomenou — neodejdu odsud, i kdybych tu měla stát do rána! Pro radost komárům!

... Vladimír ani v jedné ze svých knih neučil, jak vzpomínat na své minulé životy, na svoje tehdejší Učitele... Jenom Oni sami v tom mohli pomoci, napovědět nebo ukázat.

... Když Vladimír řekl, že Bábadží je tady tak zhuštěn, že je Ho možné výborně vidět, — vznikla ve mně kdoví proč strach nahánějící a přitom úchvatná myšlenka, že Ho uvidím... právě svýma materiálníma očima.

... Vladimír mě musel z toho «zcepenění» vyvést, připomenutím toho, že mě Bábadží přece nečeká tady, ale o kousek dál u toho smrku...

... Zastavili jsme se na křižovatce cest. Po několika krocích mělo začínat *místo síly* Bábadžího. Sundali jsme si batohy. Vladimír mi nabídl, abych šla první. Vysvětlil mi, kde by přibližně mělo začínat *místo síly*, a kde se na tom místě nachází zhuštěný Mahádubl Bábadžího...

Šla jsem. Po několika krocích se moje anáhata náhle rozšířila — a vzletěla nad lesem. Stala jsem se teď ohromným duchovním srdcem s rukama, které z něho vycházely, a kterými jsem mohla svrchu hladit a laskat vrcholky borovic a ptáky, zpívající v jejich korunách...

... Materializovaného Bábadžího v bílém oblečení jsem u smrku neviděla. Nezbude nic jiného, než se naučit uvidět Ho — očima duchovního srdce.

Portrét Bábadžího v Jeho oblíbené kápi jsem viděla mnohokrát, konkrétně, u sebe doma — každý den. Proto jsem se snažila nepoplést si opravdové *vidění* s fantaziemi mysli.

Kvůli napětí, rozrušení a náletům komárů jsem se nemohla uvolnit tak, abych se naplno ponořila do Jeho Lásky. Ale Jeho přítomnost jsem pocítovala velice intenzívně.

Abych se alespoň nějak zkoncentrovala a nerozptylovala svoji pozornost, začala jsem občas zavírat oči. Prosila jsem Bábadžího, aby mi pomohl si vzpomenout...

Před mýma očima se na zlomek sekundy mihnul obraz muže v dlouhém bílém oděvu, s dlouhými černými vlasy.

Vladimír se začal zajímat, jestli jsem si vzpomněla, jestli jsem něco uslyšela, nebo uviděla? Ale já jsem odpověděla záporně: to vidění bylo příliš prchavé a já jsem zapochybovala.

Udělalí jsme přestávku. V té době se k nám připojili další Božští Učitelé, o čemž Vladimír v té chvíli řekl:

— Přišly Růže a Lada... Říkají, aby ses naučila umývat se ranní rosou ze zelených listů trav... Připojil se Igor Vysotin. Dodává: a rosou — z rákosí na jezeře také.

— A teď můžeme obejmout Je Všechny, — pokračoval Vladimír.

Objímali jsme se, rozplývali se v blažených objetích...

... Brzy jsem se znovu vrátila k Mahádublu Bábadžího, i když jsem přitom stále poslouchala Vladimíra: přece jen jsem doufala v jakési Zjevení. Vladimír už chtěl, abychom se začali balit, abychom mohli přejít na druhé *místo síly* Bábadžího, ale rychle si to rozmyslel:

— Bábadží říká, že o nějakém odchodu z tohoto místa teď nemůže být ani řeč. Ty se musíš maximálně uvolnit, On sám všechno udělá... Aby bylo možné vidět Boha, je třeba být svobodným zjemnělým vědomím.

Ulehčeně jsem vydechla: odejít odsud, a přitom si nevzpomenout na to, o čem mluvil Bábadží, — to by bylo až příliš zarmucující. Uvolnila jsem se, «pustila z hlavy» myšlenky — a tak jsem chodila několik minut...

A vtom jsem znovu uviděla ten samý obraz: muž s dlouhými vlasy pod ramena a snědým obličejem. Silný! Krásný! Dívá se laskavě a vážně! Tato postava se objevuje a mizí, ale pokaždé se udržuje o něco déle. On natahuje ruku a dotýká se mojí anáhaty... A odtud — jako právě vytrysklý pramen — se začaly řinout emoce lásky nekonečné síly, něžné a oddané!... Byly stále silnější...

Velice zřetelně jsem pochopila, že si začínám na něco vzpomínat, a přitom konkrétně pocity, a ne obrazy z minulosti. Ale obsáhlost těchto vzpomínek byla natolik ohromná a v daném okamžiku nad mé síly, že se v mých očích začaly objevovat téměř hysterické slzy.

A tehdy mě On pustil... Vzápětí přišlo radostné ulehčení, já sot, a — já jsem si vzpomněla!

Byla jsem připravená vyletět na oblohu a kroužit tam jako veselý bezstarostný pták!

Vrátila jsem se k ostatním a oznámila jim svůj úspěch. Zvláště zajímavé bylo to, že jsem viděla Bábadžího takového, jakým On byl v Jeho předposledním Vtělení, což už vylučovalo hru mojí mysli. (Toto Vtělení popisoval ve Své autobiografii Jógánanda).

Stáli jsme v těsném kruhu a radovali se. A v té chvíli jsem z rozhovoru pochopila, že oni viděli to samé, co jsem viděla já. A Aňa se ještě navíc přiznala, že den předtím, mně divže o Bábadžím neřekla, když jsem se začala vyptávat: «Když jsem byla Guru, kdo byl mým Učitelem v mém minulém vtělení?». Ale On Sám ji tehdy zastavil a řekl:

— Nepředbíhej Mě v srdcích Mých dětí!...

Objala jsem Bábadžího ze všech sil, prostě «jsem Mu visela na krku» — a bylo to tak přirozené, jako bych odjakživa nic jiného nedělala.

Vladimír se na mě díval a najednou řekl:

— Pociť Bábadžího ve svém těle: On se teď zhuští a vešel do něho. Mám takový dojem, že do něj chce kompletně vlézt... Nevejde se tam...

Zasmáli jsme se. Pociťovala jsem Ho uvnitř i kolem svého těla. Byl skoro o hlavu vyšší. Moje rozpoložení bylo soustředěné a blažené současně. Soustředěné — z toho, že bylo nutné se maximálně sladovat s Jeho zjemnělostí. Blažené — z toho, že je to můj milovaný Učitel z minulosti a teď v současnosti — Veliký Bábadží!

... Nakonec jsme my všichni pocítili, že nás «propouštějí», byl čas vydat se dále — do Bábadžího Údolí.

Když jsem zvedala batoh, uslyšela jsem najednou zřetelně jméno: «Láhirí Mahášaj!». A v té chvíli Aňa radostně oznamuje: «Jógánanda a Juktéšvar jsou tady!». Sdělila jsem jim to, co jsem sama uslyšela;

**zasmáli jsme se. Ted' s námi bylo mnoho Božských
Přátel!**

Jsi připravena účastnit se Veliké Duchovní Revoluce?

V Bábadžího Údolí jsme zapálili táborák a posilnili se. Vedle nás byla ohromná usmívající se Tvář Bábadžího: současná — z Jeho posledního Vtělení. Vladimír navrhl, abychom, až skončíme s jídlem, do Něho vešli nejen vědomím, ale i tělem.

Dokud jsme jedli, začal Vladimír znovu předávat Bábadžího slova, adresovaná mně:

— On říká, že tě velice silně miluje, tak jako i druzí Božští Učitelé.

Pomyslela jsem si, že je to přece přirozené, že Bůh všechny miluje. Jak by On mohl někoho nemilovat? A řekla jsem to Vladimírovi.

— Ne, ne všechny stejně. Někoho On může milovat méně. Například, zrádce Jeho díla.

Vladimír pokračoval:

— Bábadží ti pokládá otázku: jsi připravena pomáhat Veliké Duchovní Revoluci — Mahákranti?

Zlehka jsem pokrčila rameny:

— Samozřejmě! V čem je problém?!

Opravdu, nepředstavila jsem si, jak a v jakých rozměrech to může probíhat. Ale o tom, že je moje odpověď jednoznačná, nemůže být pochyb! Když už jsem se jednou vydala na tuto Cestu, pak o nudě a živoření nemohla být ani řeč. I když..., «Duchovní Revoluce» — to znělo už jaksí velice rozsáhle, «planetárně»...

Cítila jsem se ještě taková maličká, zranitelná... — zatím. Ale jestlipak, v takových rozměrech, o kterých mluvil Bábadží, na to budu vůbec «stačit»?

Žvýkala jsem dál chleba s máslem a přemýšlela... Ale celkově, pokud Bábadží byl mým Učitelem, pokud David byl... Ostatně, i kdyby nebyl... Vždyť i já sama jsem už byla Guru... a, určitě opravdový... — pak by se mi tedy něco, jak se zdá, mohlo povést... Skvěle!

— Ano, — odpovídám.

— Bábadží říká, že jenom samotný souhlas je málo. Musíš přezkoumat všechny komponenty svého bytí na Zemi — kvůli tomu, abys maximálně omezila ty vlivy, které by mohly překážet v uskutečňování Mahákranti.

Co je třeba *uchovat* z toho, co my děláme? Především — péči o tělo: aby bylo zdravé a v pořádku ve všech ostatních ohledech. Také je žádoucí mít bydlení a peníze.

A téměř všechno ostatní by mělo být ze života *odsunuto*.

At' ve výsledku zůstane pouze to, co je bezprostředně nutné pro sloužení Bohu, pro tvoji účast v Mahákranti.

— A práce?

—Tohle je práce!

Téměř všichni lidé jako «práci» chápou získávání peněz tím či oním způsobem. Ale z duchovního hlediska jsou prací všechny činnosti, které jsou skutečně věnované Evolučnímu Procesu.

To samé je možné vyjádřit i jinými slovy: ty či ony činnosti mohou být ve větší nebo menší míře vykonávány buď *pro sebe* — nebo *pro Boha*.

Pokud člověk koná výlučně nebo převážně *pro sebe* — pěstuje svůj egocentrismus. Ale pokud — *pro Boha*, a přitom Ho pociťuje a naslouchá Mu, — pak postupně přechází z egocentrismu na Bohocentrismus.

Pokud budeme konkretizovat právě tvoji situaci, pak ano, peníze jsou potřebné, bez nich se nikde na Zemi neobejdeš. Ano, v dohledné době budeš muset pokračovat ve svojí medicínské praxi, ale musíš se vynasnažit to dělat tak, aby obvyklá praxe lékaře terapeuta nepřekážela účasti v Mahákranti. Prudce měnit tuto situaci není třeba. At' všechno proběhne přirozeně.

... Vladimír se odmlčel, a potom, aby mi pomohl, začal vyprávět o analogické situaci z jeho minulosti:

— Co se týká mého života, zpočátku jsem byl ateista, potom jsem se postupně začal «převracet» «na stranu Boha»: začal jsem se duchovně probouzet. Pomáhat mi v tom neměl kdo: kolem nebyli vtělení lidé, kteří by měli duchovní znalosti vysoké úrovně. Pomáhal — Bůh.

Potom jsem začal žít tak, že jsem předával ty znalosti, které se mi podařilo shromáždit a zformovat z nich logický systém. Dostal název *systém psychické autoregulace*. Poněvadž se práce prováděla v sálech oficiálních institucí, kde se současně shromažďovaly stovky žáků a kde bylo nutné platit nájem a různé další náklady, — vybíraly se od účastníků těchto cvičení peníze. Z vybraných částek mi administrace vyplácela měsíční mzdu.

Potom, když byla masová výuka znemožněna z politických důvodů, jsem několik let získával prostředky k existenci z prodeje knih, které jsem napsal a vydal vlastním nákladem. Utržené peníze stačily nejen prostě «na živobytí», ale i na vydání dalších knih.

Když se vydávání mých nových knih v Rusku také stalo nemožným, — brzy nastoupil důchodový věk.

To je jedna z možností, jak se může vyvíjet materiální stránka života. Ale mohou se vyskytnout i mecenáši: podnikatelé, kteří by rádi věnovali peníze na společné dílo... Mohou být zainteresovány i nějaké fondy...

Ale zatím o tom nebudeme přemýšlet. Teď je třeba dávat důraz na tvoje osobní zdokonalování.

Konkrétně — na získání stability v nových stavech vědomí.

Odolnost, věrnost Sloužení, láska k Bohu!

Zanedlouho jsme přišli ještě na jedno *pracovní prostranství* Bábadžího. Tentokrát jsem už nejen viděla rysy Jeho Tváře, ale pociťovala jsem objem a průzračnost celé Jeho Hlavy. Chodila jsem tělem *uvnitř*, naslouchala Jeho myšlenkám, slovům... Právě tak, jako u Krišny, jsem zpočátku slyšela jenom jednotlivá slova, spojená s každou konkrétní meditací.

... Každý den se mi teď dějí události rozsáhlého významu: včera mě skoro přijali mezi Duchovní Vůdce, dnes — za účastníka Duchovní Revoluce na celé Zemi. A o tom, kým a s Kým jsem byla v minulých životech, už ani nemluvíme... Jak se říká, hlava mi z toho jde kolem! Skutečně si potřebuji odpočinout!

Posadila jsem se na polštářek mechu pod borovicí. V rukou notes. Přemýšlím... Musím být odvážná, musím být silná, sebejistá!... Ale vtělení v ženském těle vypěstovalo... protikladné charakterové rysy: vždyť normální pozemští muži chtějí v ženě vidět křehkost na hranici bezmocnosti! (Ve skutečnosti kvůli jejich vlastnímu sebevědomí?) A jestliže jsem projevovala charakterovou odolnost a pevnost, a prakticky samostatně brala situaci do svých rukou, — muže to odpuzovalo. A já jsem se tak chtěla líbit!...

Nemohla jsem to tehdy vůbec pochopit: co je na mně jinak, nežli na ostatních? Před časem mi dokonce na zdi visela fotografie Einsteina a vedle ní jeho výrok, který jsem si nejvíce oblíbila: «Jedna věc mě v tomhle světě znepokojuje: zbláznil jsem se já, nebo ti ostatní?».

Už jsem se nechtěla dál namáhat a ponořila se do atmosféry klidu a tepla. A najednou slyším:

— Roztáhni křídla! Let' jako svobodný pták! Nes dobro lidem!

Nějakým způsobem jsem pochopila, že jsou to Jógánanda a Juktéšvar. Ale hned v té chvíli jsem zapochybovala: vždyť takovým stylem se i já sama ráda vyjadřuji. Obzvláště — to drahocenné slovo *svoboda*: to mě doprovázelo skoro od dětství! Vždycky jsem toužila po svobodě, i když jsem si sama pořádně nedokázala představit, co se tím rozumí?!

Vrátila jsem se ke svým prožitkům a úvahám.

A najednou znovu:

— Let' nad malicherností, nad starostmi tohoto světa!... Odolnost je na duchovní Cestě to nejdůležitější!... Odolnost, věrnost Sloužení, láska k Bohu — tyto vlastnosti ti pomohou!

Zapisovala jsem, a tiše se přitom radovala.

Na návštěvě u Božských Súfiů

Když jsme opouštěli toto *místo síly*, uviděla jsem Podoby Bábadžího, Juktéšvara, Jógánandy, Láhirího Mahášaje. Mávali na mě Rukama:

— Let', Guru Nanaku!

... Odbočili jsme na druhou stezku, která znovu vedla borovým lesem. Tady jsem uviděla velice mnoho mravenišť, div ne na každých deseti metrech jedno. Opatrně jsme překračovali a přeskakovali mravenčí cestičky, které protínaly naši cestu. Vladimír řekl, že tu viděl některá mraveniště mnohem vyšší, nežli jeho tělo. A ještě jsem se od něho dozvěděla, že, jak se ukazuje, mravenci jedí klíš'ata. Proto v těch místech, kde je mnoho velkých mravenců, klíš'ata nebývají.

... Borový les vystřídal listnatý. Odbočili jsme ze stezky do houští. Na maličké mýtině, těsně obklopené břízami, se nacházelo jedno z *míst síly* Grand Mistra Súfizmu. Tady, jak vysvětlil Vladimír, On dává toho hodným stav Samádhi — Blaženost nejvyššího stupně, vznikající při pocitování Svatého Ducha uvnitř svého těla.

Sundali jsme si batohy. Divila jsem se tomu, že nikoho, kromě mě, daná perspektiva vůbec nezajímala. Ukázalo se, že je to proto, že Samádhi pro ně bylo... normálním, obvyklým stavem.

Kát'a si hned lehla na karimatku a zdřímla si, ostatní se rozběhli kolem: podívat se, jestli se tu neobjevily houby.

Ale já jsem si našla místo pod břízkou a s rozkoší jsem se opřela zády o její kmen.

Skrz březové lístečky laskavě svítilo slunce a všechno kolem mělo něžnou zlatavě zelenou barvu — tráva, keře, stromy. Ptáci se rozezpívali. Pociťovala jsem klid, do kterého se pozvolna vlévalo tiché jásání... Bylo stále intenzívnější, živější...

Zaplňovalo prostor uvnitř a vytryskávalo na povrch z anáhaty... Rozplynula jsem se v Blaženosti...

V tomhle stavu jsem chtěla zůstat navždy...

Ale Vladimír volal, abychom šli dál.

A po několika metrech jsme už byli u *místa síly* Božského Imáma. Protože by bylo komplikované dojít až tam kvůli polomu, navrhl Vladimír, abychom se k němu otočili zády a vylili se z anáhaty

dozadu, a tím způsobem se slili s Pánem tohoto místa.

Udělal jsem to skoro bez námahy.

Ostatně, na námahu mi už nezbývala síla.

— Podívej, jak lehce se ti už daří slévat se s Bohem, — řekl najednou Vladimír. — Raz! — a už jsme *Tam!*

Podivila jsem se sama sobě: «No tedy!...», pomyslela jsem si...

— Můžeš už skoro dostat titul bráhmana. Bůh dává tuto hodnost těm, kdo poznali Splynutí s Ním a naučili tomu druhé. Zbývá ti jenom najít někoho z důstojných — a naučit to jeho nebo ji.

«Ale jakýpak bych já byla Bráhman?! — načepýřila jsem se. — Vždyť Bráhman je Vševidoucí, Vševědoucí, moudrý Učitel... A já?...»

Přemýšlela jsem o tom, dokud jsme nepřišli na nové *místo síly*, opět mezi borovicemi a mraveništi. Tady byl Karas. Vladimír nám uložil, abychom uviděli Jeho Jméno, které On napsal tučným písmem v prostoru nahoře nad lesem.

— Jak zjišťovat, Kdo tu právě je ze Svatých Duchů? Někdy — můžeme vidět Tvář. Jindy — určujeme už dobře známého Učitele podle některých individuálních vlastností, které má jenom On nebo Ona. Nebo, například, Oni píšou svoje Jméno na pozadí oblohy. Podívej se, tady je napsáno: **KARAS**. Vidíš? — Vladimír ukazoval rukou.

Larisa se smála, všimla si, že Karas byl dříve umístěn trochu dál od tohoto místa, mezi břízami, a teď se najednou přemístil blíž k Vladimírovi.

Nevím: jestli jsem *uviděla*, nebo si představila Jeho Jméno tam, kam ukazoval Vladimír. Ale ať, v pořádku: vždyť Vladimír říkal, že mám ještě všechno před sebou!...

Sundali jsme batohy a posadili se k odpočinku.

Navzdory tomu, že jsem byla unavená, nestala se moje pocitování Božských Učitelů méně jasnými.

Karas nás zahalil Svojí intenzívní Láskou. Skoro jsem se z ní až zadýchala!...

Takové pocity z kontaktu se Svatými Duchy, ze stýkání s Nimi, je možné v normálním životě prožít pouze několikrát za celý život nebo je neprožít vůbec. A teď je jich tolik za jeden den!...

A jak silným dojmem působí taková setkání!

... Ale přišel čas, abychom i odsud odešli. I když teď — už s novými Přáteli, na Které jsem se teď mohla kdykoliv obrátit, v každé minutě, v jakékoliv chvíli svého života — a setkat se s odpovědí Jejich Lásky a Podpory!

... Šla jsem už trochu jako ve snu: podepisovaly se na mě dojmy dnešního dne. Prostě jsem šla v závěsu za tím, kdo byl vepředu a nedívala se do stran.

Najednou jsem pocítila Ruce Bábadžího. Podivila jsem se a napadlo mě: jak už je On s námi dlouho! Ale když jsem se rozhlédla kolem, zjistila jsem, že jsme právě procházeli kolem Jeho Mahádublu na prvním místě síly. Údivem jsem se až probudila!

**Vladimír se zastavil a uložil nám novou meditaci:
— Je možné «obléci se do Těla Vědomí
Bábadžího», pocítit Jeho Tvář, Ruce — jako svoje
vlastní. Pocit'ujeme se teď Jím — s Jeho
Energičností a Sílou!**

**Znovu jsem pocítla Bábadžího, spojeného s mým
tělem. Skvělé!**

**I já sama jsem se dříve velice chtěla stát právě
takovou energickou a silnou! Někdy mě dokonce
podobné «návaly síly» i postihly — ještě před
seznámením s Vladimírovými knihami. Pocit'ovala
jsem tehdy takovou sílu a rozjařenost, že jsem se
mohla celé dny v jenom kuse honit v různých
pracích — a neunavit se. Ale bohužel, takové epizody
byly vždy krátké a z mojí strany neovlivnitelné.**

**Ale teď — v plně vědomém Splynutí s Bábadžím
— bylo tak vynikající to pocit'ovat!**

**Kompletně jsem se v Něm rozpustila, zůstalo
jenom Jeho «Já», «já» jsem nebyla...**

*** * ***

**Když jsme se vracely domů, řekla mi Aňa:
— Až sem přijedeš v srpnu, bude tvým hlavním
úkolem — neztratit z dohledu Vladimíra!**

**... Na zastávce mi Vladimír podal malý kousek
papíru, napsaný rukou.**

— To je Zjevení pro tebe, — řekl.

**Byl tam text informačního oznámení:
«Kurzy psychické autoregulace pro lektory a
studenty zdravotnických a pedagogických vysokých
škol.**

**Regulace svých emocí a rozvoj duchovního srdce.
Provádí lékař. Organizační schůzka — tehdy a
tehdy.**

(Konkrétně — předvedeš filmy.

**Cíl — zanechat duchovní "potomky", kterým je
možné svěřit výuku.)»**

**To bylo to, čím se budu zabývat v dohledné
budoucnosti.**

Skok do propasti

**Dnes jdeme na návštěvu k Ptahhotepovi a k
Ježíšovi.**

**Vladimír se mě už podruhé zeptal, jestli se bojím
«strašného soudu Kristova»?**

**Ale já jsem se zasmála: jak by bylo možné bát se
Toho, Koho tak silně miluješ?**

Popravdě jsem doufala, že mi On nebude nic vytýkat.

Začala jsem mít neuvěřitelnou radost: jakoby mě čekal svátek, velice milé setkání! Až jsem se podívala tomu nenadálému pocitu a podívala se po ostatních: nestalo se jim to samé? Ale ne: oni se klidně bavili, usmívali se, byli jako vždycky ve smířeném harmonickém rozpoložení.

Stále sílící radost mě zaplavovala «až po vrcholek hlavy».

Blížili jsme se k *pracovnímu prostranství* Ptahhotepa...

Meditace, kterou jsem si měla osvojit, se nazývala «Skok do propasti».

Na tom místě síly, speciálně určeném pro takovou práci, bylo třeba pocítit se stojící na kraji propasti, zády k ní. Poté z anáhaty «vypadnout» dozadu-dolů do Nesmírnosti Božského Světla, rozplynout se v Něm, stát se tím Světlem. A potom — vytvořit vědomím gigantickou antropomorfnost (lidskou podobu), a umístit svoje materiální tělo jakoby na podnose před sebou.

Vladimír vysvětlil ještě nějaké nuance meditace, a potom mi uložil, abych skočila do té propasti.

Skočila jsem...

Oceán Božského Ohně! — tam jsem se ocitla!

Ale tento Oheň nespaloval: vždyť On byl Láskou!

V Něm bylo možné se rozpouštět... Nebo — plavat, pohybovat se s pomocí rukou vědomí.

Nedozírný Prostor, zaplněný Vědomím, které mělo barvu světlého plamene, mě obklopoval.

Chtěla jsem se dostat až k Jeho hranicím — ale Jeho Rozlehlost neměla hranic!

Pak se mi chtělo jednoduše se rozplynout a zmizet.

Ale Vladimír, který dohlížel na to, co dělám, nedovolil:

— Výborně! Chlapík! Ale pokud ses neunavila, dělej meditaci «Podnos»!

Vytvořila jsem ohromnou lidskou podobu vzadu za svým materiálním tělíčkem, které se teď zdálo nicotně maličké — a umístila je na obraz stříbrného podnosu.

Zdařilo se. Ale zůstávat v takovém stavu dlouho — se mi nezdálo zajímavé. A já jsem se znovu ponořila do Ohnivého Oceánu.

— Skvěle! — promluvil Vladimír, volal mě, abych se vrátila do světa hmoty. — Jediná připomínka a přání do budoucna — nikdy při vykonávání takových meditací nezavírej oči materiálního těla!

— Jednou, — začal vyprávět, — už velice dávno, když jsem ještě neměl dostatečnou zkušenost v rozpoznávání lidí podle jejich intelektuálních schopností, jsem se pokoušel naučit meditační techniku jednu mladou ženu, také biologa. Chodili jsme kvůli tomu na vzdálená *místa síly* po velmi úzké a přitom přetížené silnici. Ona v žádném případě nechtěla souhlasit s tím, že je třeba medítovat s otevřenýma očima! A stalo se dvakrát či třikrát, že ji to najednou *začalo táhnout* pod nákladní auto, které

se řítilo naproti... Pokaždé se mi podařilo ji strhnout zpátky... Ale ona se stejně nenaučila, o co jsem ji prosil.

Potom jednou onemocněla chřipkou — a oznámila mi, že ona... v době té nemoci trpěla... za všechny hříchy lidstva! Takhle podivné bývají formy růstu sebevědomí a povýšenosti!... Bylo nutné ji úplně vyřadit z naší práce...

Ještě jednou pohovořím o tom, proč je důležité se učit meditovat s otevřenýma očima:

Za první, pokud zavíráme oči, pak se snadno «zapomínáme» a přepínáme na ádžnické fantazírování — místo na skutečně efektivní práci.

Za druhé, nikdy bychom neměli ztrácet svoji adekvátnost ve světě prakriti, tj. hmoty. Vylíčil jsem to jenom na jednom příkladu. Ale podobných variant může být velice mnoho.

Když meditujeme, vykonáváme větší částí vědomí ty či ony činnosti v jemnějších prostorových dimenzích. Ale při tom musíme ponechat v materiálním těle tu část sebe, která je nezbytná pro plnocennou orientaci mezi materiálními předměty a zajištění bezpečí — jak svého těla, tak i těl přátel.

... Mně osobně, když jsem nezavírala oči, nedělalo problém kontrolovat současně obě situace: mohla jsem se nacházet v Oceánu Božského Vědomí — a v té samé chvíli zachytávat všechno, co se dělo kolem těla, včetně drnů a kamenů pod nohama.

... Vladimír navrhl, abych, pokud jsem se příliš neunavila, se v meditaci prošla až na nejvzdálenější

okraj místa síly, to znamená, ještě kolem sta metrů. Unavená jsem nebyla, a proto jsem s potěšením pokračovala v práci.

Šlo to snadno.

Viděla jsem a cítila, jak ze mě všichni mají radost.

Oni *viděli* to, co jsem *viděla* i já!

Vladimír radostně vykřikl:

— Kdysi, dlouho před tvým příchodem mezi nás, jsme sem přicházeli mnohokrát, abychom si úplně osvojili tuto meditaci! A tobě — to stačilo jednou!

«To znamená, jak to: stačilo? — přemýšlela jsem. — Proč: je to proto, že nemáme čas? Nebo je všechno opravdu tak výborné? Ale v čem je tedy příčina mých úspěchů? Vždyť nejsem lepší, nežli druzí!...». Tápala jsem v domněnkách.

— Proč mi to stačilo jednou? — zeptala jsem se skoro uraženě.

— Protože ty všechno tohle už umíš! Je to tvoje zkušenost z předchozích vtělení! — zasmál se Vladimír.

Všichni se také zasmáli. Ospravedlňovala jsem se, že se velice bojím, abych nezpychla.

— Správně! Ale stačí jenom najít a znát svoje opravdové místo v Evolučním Procesu, — vysvětlil mi Vladimír. — Pak nikdy nebudeš mít žádné pohnutky k tomu, abys zpyšněla. Ale toto moje doporučení je adekvátní právě konkrétně pro tebe — člověka, který už je duchovně vysoce rozvinutý a má dostatečně rozvinutou inteligenci.

Vladimír pokračoval v tématu rozhovoru, ale už z jiného výchozího bodu:

— Kdysi dávno jsme pocítovali sami sebe jakými? Takovými: nic jiného, nežli tělo... A dokonce i v hranicích těla jsme žili v té či oné čakře... To znamená, že jsme byli dokonce rozměrově mnohem menší, nežli naše těla...

A teď... — stali jsme se takovými, že svá těla skoro nemůžeme najít ze stavu rozplynutí v Oceánu Absolutna... Tak vypadají nicotně maličká — ve srovnání s rozměry vědomí.

Odhadněme: kolikrát je teď každý z nás větší, nežli jeho materiální tělo?... Tisíckrát, miliónkrát, miliardkrát?...

Vždyť už teď žijeme větší částí sebe úplně venku z těl... Nemůžeme se do nich vejít!...

Tělo může zemřít, ale já — zůstávám!... Ted' je plně možné existovat bez něho!...

A pokud materiální tělo mám, to znamená, pokud zůstávám vtělený, zabydluji netělesný svět uvnitř rozměrově nekonečného Absolutna...

Ale těla jsou pro nás ještě potřebná: budou se hodit pro další rozvoj! Vždyť rozvoj je prakticky nekonečný! Nikdo si o sobě nesmí namýšlet, že on nebo ona dosáhli úplné Dokonalosti! Uvažovat tak — by bylo hrubou chybou, založenou na nedostatečné filozofické kompetentnosti.

Tělo je «továrna» na výrobu té energie, ze které se formuje, roste duše, vědomí. Tuto energii získáváme z požívání normálního sattvického jídla. Jídlo se

přeměňuje v energii, kterou je možné využívat právě pro růst vědomí, — v trávicím systému těla.

Opakuji, že tělo je továrna energií pro růst vědomí, duše!

... Pro obyčejného člověka je smrt těla katastrofa! Vzniká bezradnost: jak já budu existovat bez něho?! Takový člověk může vcházet do svého těla, procházet skrz něj... Ale splynout, spojit se s ním — teď není možné. A není možné se do něho schovat!... U takové duše nastává panika!...

Ale my teď máme možnost natrénovat situaci smrti, připravit se zavčas na smrt svého těla.

Ještě bychom mohli zkusit «nacpat» se celí do svého těla ... Ale to už není možné: nevejdeme se do těla, které teď vypadá jako takové maličké!...

Tohle — je ta Svoboda, Osvobození od světa hmoty!

Ruce můžeme snadno přeměnit v křídla — a létat!... Ale to není to nejdůležitější. Je výborné — zalétat si s pocitem úplné svobody od materiálního světa! Ale náš cíl je jiný: splynout s Tvůrcem! A poté pomáhat lidem — z Něho!

... Přičemž, opakuji ještě jednou, během takových létů, a obecně během téměř všech meditací je třeba držet oči materiálního těla otevřené: abychom vždy vnímali všechny eony, v daném čase aktuální, včetně hmotné úrovně.

... Došli jsme na konec *místa síly*. Vladimír navrhl jinou meditaci. Konkrétně takovou: představit si svoje tělo zapuštěné do vnitřní stěny sopky, ve vrchní

části jejího kuželu, zády k jícnu. A — skáčíme z anáhaty do hloubky vulkánu.

Vyzkoušela jsem to — a hned v té chvíli jsem si postěžovala, že je mi tam těsno. Vždyť v předchozích meditacích jsem se mohla rozšiřovat, jak jsem chtěla, ale teď mě omezoval jícen sopky. Vladimír tyto moje pocity pochválil.

Doteky Kimových Rukou

Vydali jsme se dále do hloubky lesa.

— A tady je Kim, — říká Vladimír. Vítá nás. Jeho výjimečnost je v tom, že natahuje vstříc množství Svých Rukou. Velice se raduje, když má příležitost darovat Svoji lásku. Říká, abych tě sem přiváděl ještě a ještě.

Pokoušela jsem se uvidět Jeho Ruce a, jak doporučil Vladimír, pocítit jejich doteky.

— Kim říká: Jsem tak rád, když sem přicházíte! Můžu se s vámi setkat v jakémkoliv bodu zemského povrchu, ale právě tady — mohou být vámi živě pociťovány emoce ze Splynutí se Mnou! Jsem velice

rád, že vám mohu pomáhat v rozvíjení takových emocionálních stavů!

Pocit'ovala jsem radost a, buď jsem *viděla*, nebo jsem si představovala, jak jsou k mému tělu nataženy Jeho Ruce z bílého poloprůzračného Světla, jejichž doteky dávaly obdivuhodnou jemnou radost, zvlášt' když vstupovaly do mojí anáhaty.

*** * ***

Pokud jsme šli dále, rozhodl se Vladimír natrhat cestou mladé kopřivy: je z nich lahůdka, když se drobně pokrájí, trochu povaří, a potom se do nich zamíchá majonéza.

— Kopřiva je velice cenný léčivý prostředek, pomáhá především při nemocech z nachlazení, — vyprávěl, — ale je ji třeba trhat před začátkem kvetení, později získává silně dráždivé vlastnosti vzhledem k trávicí soustavě.

... Další bylo *místo síly* Jasina, kde nás Vladimír trénoval ve vnímání hranic *míst síly*. Tyto hranice, vysvětloval, mohou být buď úplně zřetelné, připomínající obal průzračné vzdušné koule, nebo široké s pozvolným přechodem, nebo jakoby mnohostupňové.

V Ježíšově Mahádublu

A tak jsme dorazili do jednoho z Vladimírových známých *míst síly* Ježíše.

Vladimír hned ukázal na Jeho Tvář, která se rozkládala nad vysokými břízami.

— Tady, — řekl, — je nejpříjemnější poznávat emoce Ježíšovy Lásky ve veškeré jejich Veliké Kráse — a poté, pokud jsme toho hodní, splynout s Ním právě v těchto emocích.

Téměř najednou našly Aňa a Larisa první houby: dva kozáky a lišky. Řekly, že je pro mě «vypěstoval» Ježíš jako dárek; takové dárky od Něho jsou obvyklé, když sem k Němu přicházíme.

S respektem jsem je okrájela a uložila do batohu.

Zapálili jsme táborák, a zanedlouho Vladimír každému z nás uložil, aby odešel do ústraní v hranicích Ježíšova Mahádublu — aby se s Ním mohl pociťovat o samotě.

Strávila jsem tak jistě čtvrt hodiny, ale žádných zřetelných pocitů jsem si nevšimla. Rozhodla jsem, že je to kvůli dotěrným komárům: překáží mi uvolnit se a slyšet nebo vidět Ježíše.

Odešla jsem dále — na širokou stezku. A tam jsem uslyšela opakující se frázi: «Pociťuj — anáhatou!».

Znovu jsem se dlouho pokoušela naladit, ale potom jsem běžela k Aně: co najednou není v pořádku? Ale Aňa klidně vysvětlila, že kontakty s Bohem se vůbec

nemusejí vždy projevovat pocit'ováním blaženosti. Bůh nám dává různé stavy a situace — v závislosti na Jím uložených úkolech každému z nás v dané chvíli. Je možné, že ses tentokrát měla prostě jen naučit vidět Ježíše, Jeho Tvář.

Trochu jsem se uklidnila a vrátila se k ohni. Možná, že mi Vladimír něco předá od Ježíše? Ale on začal vysvětlovat novou meditaci. Tentokrát byla zaměřena na rozvíjení mého dolního dantianu.

— Kdysi mi tuto meditaci daroval Ježíš, — vyprávěl Vladimír. — Tenkrát jsem během ní... usnul únavou, vleže na boku u ohně. Probudil jsem se tím, že mi začal doutnat vaťák a v kapse začala hořet plastová vábnička na jeřábky. Tehdy jsem to pochopil — jako symbolické poučení od Boha: víc už nesmím nikoho *vábit* k Bohu!

... Tak tedy, musela jsem si lehnout na bok s odhaleným břichem, obráceným ke klidnému, rovnoměrně hořícímu ohni. Na břicho mi nastříkali prostředek proti komárům, pod hlavu dali batoh jako polštář, přikryli záda — abych neprochladla.

— Cílem této meditace je, — vysvětlil Vladimír, — sjednotit v jedinou bioenergostrukturu tři spodní čakry. Kritériem úspěchu bude schopnost svobodně *se dívat* z této vytvořené struktury, která se nazývá *hárá*.

— Můžeš usnout třeba na několik hodin, — dodal potom. Můžeš spát klidně, nikam nepospícháme.

... Začala jsem se dívat na oheň z břicha. Po několika pokusech se mi to podařilo.

Ale na moje tělo začali stále častěji lézt mravenci. A já jsem je už skoro rozzlobeně shazovala. A oni se stavěli na zadní nožky a předními na mě rozhořčeně mávali, prý, proč nám tady překážíš v chůzi!

Ale ani při takovém odvádění pozornosti moje koncentrace prakticky neopadávala.

A náhle... obraz táboráku se neočekávaně ocitl v mém břiše! Napjatě jsem se prohlédla. Skutečně! Od «sluneční pleteně» k začátkům boků jsem neviděla tělo: na tom místě hořel táborák, ale na rozdíl od opravdového, byl skoro bílý.

Začala jsem to jednoduše pozorovat. Zajímalo mě, jestli to *vidí* Vladimír?

Ale to ještě nebylo všechno. Brzy oheň zmizel, a zbyla jen samotná *průzračnost*.

Současně mi «došlo», že si teď můžu vyčistit svoje tělo. Vzápětí jsem vyplula do Světla. Tam... jsem pocítila Ježíše. Pochopila jsem, že se On všeho zúčastňoval každou sekundu. Okamžitě jsme rukama vědomí začali čistit můj spodní dantian.

A v té chvíli Vladimír říká:

— Můžeme rukama vědomí čistit svoje tělo od znečištění.

Opět! Čí myšlenky to slyším?

A za nějaký čas Vladimír dodává, že se koncentruji převážně v manipúře. Podivila jsem se: vždyť jsem si toho ani nevšimla! Začala jsem se dívat na oheň i z ostatních čaker. Ale zřejmě jsem byla unavená. Šlo mi to špatně.

Vladimír přišel ke mně, prohlédl mě a upozornil, že v oblasti svádhisthány, blíže k pravému boku mám temné místo. Uhodil do něj několikrát dlaní ze strany zad. Uviděla jsem, jak se z uvedeného místa něco «vysypává» — jako hrsti písku.

Řekl také, že je moje tělo už celé mokré od potu, a meditace v takových podmínkách se očividně nepodaří!

Přikázal mi, abych si svlékla nadbytečné oblečení a uložil, abych pokračovala v práci.

Ale já jsem chápala, že se začínám nervovat a rozčilovat stále silněji. A že teď začnu prostě zbytečně ztrácet síly. Radši si to zopakuji doma. Prudce jsem se posadila.

Ale Vladimír byl neúnavný, stanovil si cíl — co možná nejdříve mě úplně zbavit stop toho zatemnění ve svádhistháně. Navrhl «vyrazit» ho zvukem. To znamená, «ve stylu karate» udělat prudký pohyb pánví a současně rukou, a přitom vykřiknout.

Dívala jsem se na Vladimíra, a bylo mi jasné, že teď ze mě žádný Bruce Lee nebude. A dělat něco polovičatě se mi nechtělo. «Karate» jsem kategoricky odmítla.

Pak jsme se sbalili a vydali se na návštěvu k Jógaširovi.

Moje emoce rozzlobenosti mě velice znepokojily, a proto jsem se s tím obrátila na Larisu. Ale ona odpověděla, že si ničeho takového nevšimla. Pravděpodobně bylo moje rozzlobení «anáhatní».

Přecházeli jsme znovu přes *místo síly* Kima, a tam jsem říkala Aně, že jsem tak ráda, že mě Vladimír k Němu přivedl ještě jednou.

A Vladimír daleko vepředu se obrátil, počkal, až k němu dojdu, a říká žertovně:

— Řekni Kimovi: proč On k tobě natahuje Ruce nadarmo?! Popros, aby ti pomohl dočistit svádhisthánu.

«Jakpak to! — rozdurdila jsem se. — Sotva jsem se seznámili — a já už Mu budu říkat, «proč, prý, Ruce natahuješ nadarmo?»! Takhle já nemůžu... Vždyť na začátku je třeba se několikrát sejít, poznat jeden druhého blíže — a až potom o něco prosit! A i to... je jaksi nevhodné...».

Ale přesto jsem velice zdvořile poprosila Kima, aby mi pomohl se dočistit. A čistili jsme moji svádhisthánu — nakolik jsme to byli schopni stihnout, dokud jsme šli po stezce.

Chrám

Znovu jdu za Vladimírem, a vtom se on otáčí a směje se:

—Jógašira žertuje. Říká: «Ejhle! Kdo to k nám přišel!»

Všichni jsme se rozesmáli.

A když jsem vešla na Jeho pracovní prostranství, tak jsem sebou přímo «plácla» do Něho — a rozplynula se.

A najednou jsem si rázem vzpomněla na Jamamutu: u Nich obou bylo zjevně cosi společného.

Chodila jsem dokola, stála, rozmlouvala s Ním, užívala si to... Byl to takový pocit, jako bych přišla na návštěvu ke svému velice dobrému příteli po dlouhé namáhavé cestě... Stěžovala jsem si Mu, a prostě jsem brblala, vyprávěla jsem mu o komárech, o tom, jak «mě unavili», o mravencích, kteří se «nade mnou» pohoršovali a mávali nožkami, o tom, že už ze mě nebude můj oblíbený Bruce Lee, a — vůbec!... A On poslouchal — a dobrácky se pochechtával. Nakonec jsem se vymluvila a uklidnila, a poprosila jsem Ho o dovolení tady, na tomto Jeho místě síly, ... si zaplavat. On mi to dovolil. A já jsem vyplula z anáhaty dozadu, a dlouho jsem plavala na zádech jako na povrchu moře...

Přišel Vladimír:

— Spřátelila ses s Jógaširou? Jak se ti líbí?

— Legrační! — odpověděla jsem bez přemýšlení.

— Mně nikdy Jógašira nepřipadal legrační, —
poznamenala udiveně Kát'a. — Podle mého, je
naopak, — velice seriózní.

Vladimír se usmíval.

— A teď se budeme učit meditaci «Chrám», začal.
— Pocítíme za sebou kupoli Chrámu ohromných
rozměrů — a zaplníme ji sebou.

A potom zaplníme samotný Chrám — pod kupolí.
On je ještě mnohem větší. S pomocí rukou vědomí
tam můžeme plavat... Ve výsledku sebou
zaplnujeme celý Chrám.

Ale Chrám je ohromný! — pokračoval Vladimír.
— Zaplnit jeho formu najednou se nám nemůže
podařit. K této meditaci je třeba se vracet
mnohokrát. A díky takovým úsilím se bude postupně
zvětšovat «masa» vědomí. A to také je ta samá
«krystalizace» vědomí, o které mluvil Gurdžijev. To
znamená — přímý kvantitativní růst vědomí.

Ale při tom je třeba samozřejmě chápat, že
«krystalizace» bude přinášet užitek pouze v tom
případě, pokud se bude uskutečňovat v
nejjemnějších eonech. V opačném případě, to
znamená, na podkladě nezjemněných emocí, —
vznikne z takových pokusů jenom škoda, grandiózní
zničení svého osudu.

... Tak tedy, až se naučíme zaplňovat celý objem
Chrámu, — vzniká možnost spustit se ještě hlouběji
— do «Podchrámí».

Všechno tohle lze reálně uskutečnit pouze s pomocí
rukou vědomí. Přemíst'ování v eonech

mnohorozměrného Absolutna je třeba si osvojovat právě s pomocí rukou vědomí. Této technice je dokonce možné dát název: *brachiace*. Tak se v zoologii označuje způsob přemíst'ování některých opic v korunách stromů. Ony to téměř výlučně dělají s pomocí rukou.

Takže, pokud všechno správně děláme, pak se v «Podchrámí» ocitneme v ohnipodobném Božském Světle. Je to prvotní eon Svatého Ducha (Bráhmana). Když s Ním teď splyneme, můžeme si osvojovat Jeho Neohraničenost. Musíme se vynasnažit dosáhnout, aby se uvedený stav stal stabilním.

... Plavala jsem v bílém nejjemnějším Světle, trnula jsem Blažeností, pak jsem se znovu přemíst'ovala, a zase rozplývala...

Vladimír začal znovu něco říkat. Seděl nedaleko opřený o borovici a dohlížel na nás. Líně jsem «našpicovala» jedno ucho, abych si to vyslechla.

— ... můžeme píseň kosa zavést do svádhisthány, pociťovat ji tam...

A... kos zpívá... Rozhodla jsem se udělat to potom. A zatím jsem se kochala meditací s Chrámem. Vladimír znovu začal mluvit, jakoby mi speciálně nedával možnost se odpojit úplně. Tehdy jsem se k němu s obtížemi vrátila, ale přitom jsem částečně zůstávala v meditaci.

— Pro správný rozvoj hárá musí být síla zjemnělá, a ne hrubá.

Zauvažovala jsem, že je mi to všechno jasné, a zapíšu to potom. A znovu radostně splývám s Jógaširou.

V té chvíli se Vladimír usmál a říká mi:

— Jógašira tě chce rozesmát. Spouští Ruce z Chrámu do tvého těla. Chce, abys Ho — právě prostřednictvím toho — pocítovala.

Uviděla jsem, jak to On dělá a jak to vypadá ze strany, — a rozesmála jsem se.

— Vidíš, jak tě Bůh miluje?! — dodal Vladimír.

... Za nějaký čas začal mluvit znovu:

—Do budoucna si můžeme zapamatovat toto pokračování meditace: bereme takovýhle Chrám na každou dlaň a noříme se duchovním srdcem do hloubky mnohorozměrnosti mezi nimi.

... Meditovala jsem tak, jak se zdálo, nekonečně dlouho, dokud jsem nepocítila, že se mi podlamují nohy a nemůžou už dál udržet tělo. Kdyby tak bylo možné uložit se na vůz a odjet tak domů — bylo by to správné zakončení dne.

Ale naším «vozem» byla lokálka.

Staň se Mou kolegyní!

Dnes jdu na návštěvu k Assirisovi, Danish Lady a Manuelovi!

Když jsme přišli na první z *míst síly*, která jsme měli na dnešek naplánovaná, zjistil Vladimír, že Assiris a Danish Lady splynuli Vědomími. Předtím se rozkládali v určité vzdálenosti od sebe, a Vladimír se chystal mi uložit, abych vešla s každým z Nich do Splynutí odděleně. Vladimír se žertem rozčiloval, že mu, prý, zničili všechny plány!... Ale Oni se pak rozdělili a zaujali «každý svoje stanovené místo».

Vladimír nás zavedl k *pracovnímu prostranství* Assirise. Hned jsem uviděla velkou Ohnivou Kouli Jeho Vědomí vysoko mezi břízami. Vešla jsem do Něho — a rozplynula se v nejintenzívnější Božské Lásce — tak, že se mi zdálo, že se rozechvěla všechna svalová vlákna mého těla!...

... Po nějaké chvíli mě Vladimír s úsměvem vzal měkce za ruku a «vrátil na zemi»:

— Sestup! Nevyčerpávej se! Dnes nás ještě čeká velká práce.

— Pojd', — pokračoval, — teď se podíváme z druhé strany na tu Část Assirise, Která je prezentována na tomto místě síly. Je tvarem podobná obrovské houbě pýchavce. Z rozměrově nekonečného Assirisova «Slunce Boha» v *hlubinách* — vychází jakoby noha houby, a tady, nad touto

lesní mýtkou, je vrchní část její «plodnice». Když ji zaplníme sebou, můžeme po «noze» této «Houby» přejít do «Podhoubí»...

Zatímco jsem se pokoušela prozkoumat Assirise v podobě houby, Vladimír najednou strnul a poté rychle odešel k bříze vzdálené asi dvacet metrů. A... přinesl odtamtud ohromnou úplně materiální houbu-křemenáč — bez jediné červivé dírky!

Assiris se silně smál...

Spokojený Vladimír se začal zabývat dalším hledáním hub, ale přitom nás nespouštěl z očí.

Začínala jsem už být unavená. Ještě k tomu jsem také chtěla uslyšet osobní instrukce od Assirise a... najít i «svoji» houbu. Ale nepodařilo se mi to.

Pocívala jsem, že se Assiris celý čas usmívá, ale na intenzivní blažené Splynutí mi už nezbývalo sil. Nejspíš to tak bylo zamýšleno.

Vladimír se mě zeptal, jestli jsem neuslyšela, co mi Assiris říkal? Smutně jsem zavrtěla hlavou. On se usmál:

— No to — o «povrchnosti života»...

... Vydali jsme se dále — k Danish Lady.

Už když jsme přicházeli k Jejímu Mahádublu, pocítila jsem, jak mě začínají naplňovat známé vůně: ranní svěžest, vůně různých bylin, vlhké země, trávy pokryté rosou... Byly to vůně mého dětství, času bezstarostného štěstí... Tehdy jsme často jezdili k babičce, u které přímo za okny šuměl svými ohromnými korunami les...

... Vyšli jsme na křižovatku cest — tady se nacházel její Mahádubl. Ona, jak mi předtím vysvětlili, poskytuje na tomto pracovním prostranství etalon (vzor) Božskosti vrchní «bubliny vnímání».

Pocit'ovala jsem Ji velice zvláště: jemně, půvabně! Vznikly ve mně asociace s pohádkovou vílou z mých dětských snů.

Slad'ovat se s Ní bylo snadné, ale já jsem se znovu ze všech sil namáhala — abych Ji uslyšela!... Abych nemusela čekat, až mně předají Její slova pro mě, ale abych — už sama. Ale kdy to bude?!...

Přichází Vladimír, naslouchá Jí, a začíná se mnou mluvit, ale... «zeširoka»:

— Co musíme udělat, abychom sebou zaplnili Její Mahádubl? Musíme se na začátku «dostat» vědomím do Jejího Obličej: zaplňovat Mahádubly Božských Učitelů je nejvhodnější tak, že začneme od Obličej každého z Nich.

Dále — my se do Mahádublu «navlékáme» — a pocit'ujeme jenom Jeho nebo Ji, ale ne sebe.

Tak se stáváme, v daném případě, Jí.

A potom můžeme porovnat naše hlavy: Její a moji. Díky tomu se stane snadno pochopitelným, jakými si Bůh přeje vidět naše hlavy, včetně jejich obsahu.

Vždyť naše ádzňa je — obvykle — nejznečištěnější a nejhrubší čakrou. Je třeba ji vyčistit, zesvětlit, udělat ji právě takovou něžnou a průzračnou, jakou ji má Ona.

A až tehdy, když jsme tohle všechno provedli, můžeme snadno vnímat všechny Její myšlenky, jakož i myšlenky druhých nevtělených Božských Učitelů.

Konkrétně, Ona od tebe čeká naprosto «dospělé» vztahy k Ní. Ona chce s tebou vzájemně působit, ne jako s dítětem, ale jako s kolegyní. Ona je připravena s tebou spolupracovat, společně dělat obecně prospěšnou práci.

Ale na začátku tvého sloužení je třeba počkat, až se zformuje odpovídající situace. Pospíchat s tím by bylo nesprávné.

... Potom Vladimír pokračoval v této myšlence sám:

— Téměř všichni lidé, kteří v současnosti žijí na Zemi, jsou si jisti, že je pro ně Bůh nepoznatelný.

V současné době v Rusku... pokud začneme široce vykládat, že Bůh je poznatelný, že je možné se s Ním stýkat právě tak, jako s vtěleným člověkem, bude to posouzeno jako psychopatologie nebo ziskuchtivá lež!

Ale ve skutečnosti jsou Božští Učitelé daleko důstojnější Přátelé pro ty lidi, kteří žili a žijí v souhlase s Boží Vůlí! A Oni se stávají — pro Své důstojné žáky — právě tak skutečnými, jako vtělení lidé. A dokonce i mnohem skutečnějšími!

Přijela jsi sem už podruhé — a už ses setkala s možností přímo se kontaktovat s Bohem. Ale pro nás už je to úplně běžné...

* * *

Kolik já už mám Božských Učitelů-Pomocníků! Já se skutečně neztratím! A být «maličká» mě už i samotnou omrzelo!

Ve vlastních očích jsem až vyrostla!

Cítím se jako koníček před startem dostihů: netrpělivě a vzrušeně vyskakují — tak kdy už, kdy už mě pustí — a já vyrazím rychleji než vítr?!

... Aňa také našla velkého křemenáče.

Všichni teď svorně trhají kopřivy: aby je pak doma pojedli, a nasušili na zimu.

... Najednou Vladimír říká, že přišel Manuel a prosí nás, abychom se vydali k moři...

Verše Manuela a polibek Danish Lady

Po stezce jsme došli ke břehu.

Jak je to skvělé — svobodně se tady rozlévat duchovními srdci nad mořským prostorem!

Udělalí jsme si přestávku a něco jsme zakousli, při cestě jsme poslouchali ptáky a učili se rozeznávat jejich hlasy. Zvláště udivoval svojí písni bukač: zvuky byly podobné houkání odjíždějícího parníku. Pokud je neznáš, nikdy bys nehádal, že tyhle zvuky vydává pták.

... Tady jsem se měla naučit zřetelně rozlišovat dvě «bublíny vnímání».

— Pociťujeme svoje veliké «svrchněbublínstvo»,
— začal vysvětlovat Vladimír. — Poté — svoje veliké «spodněbublínstvo»...

Potom rozpoznáváme hranici mezi nimi. Ta plocha prochází o něco níže pod našimi višuddhami, přičemž je nakloněná: její přední část je níže, zadní výše.

Moje «bublíny» už byly průzračné a já jsem je dobře vnímala. Proto jsem se přeorientovala na vnímání prostoru nad mořem a na Manuela.

Velice se mi ty prostory líbily! Obracela jsem se k moři hned obličejem, hned zády, kochala se pociťováním Svobody... — a Radostí a Něžností

Manuela! Čím více jsem tak meditovala, tím silněji jsem Ho pocítovala!

... Postupně se všichni začali ukládat na trávu, sladovat se s krásou a harmonií na tomto *pracovním prostranství* Manuela...

Viděla jsem modrou oblohu, zelenou korunu břízy seshora, slyšela jsem, jak vítr šelestí v trávě.

Ukolébaná tím vším jsem najednou začala «přemýšlet ve verších». Jak to? Nikdy se mi nic takového nestalo! Zaposlouchala jsem se — ticho. Znovu jsem se uvolnila a rozplynula v něze Manuela. A vtom — opět verše:

V Oceánu Věčné Lásky

Slyším Hlas, co volá mě.

«Miluji tě, — mi On říká. —

Přijď — a vlévej se do Mě!».

S radostí jsem čekala na pokračování, ale... přestalo se to dařit... Zkoušela jsem zvýšit úsilí, i uvolnit se, i «odpojit se» — ale se stejným výsledkem... Už jsem se chtěla rozesmutnit — ale... ani to se mi nedařilo!... Něžnost a Radost Manuela mě celou naplnily, byl to takový pocit, jako by se «přelévaly přes okraj».... Z radosti a něžnosti, které mě přeplňovaly, jsem velice chtěla nazvat Manuela zdobnějším mazlivým jménem. Ale protože

jsem nevěděla, jak by bylo možné krásně upravit právě Jeho jméno, vzpomněla jsem si, že Ho v posledním vtělení jmenovali Alexandr, ... Sášenka! Začalo mi být úžasně veselo, ale nevěděla jsem, nakolik je to přijatelné a jestli by se to Manuelovi líbilo? A proto jsem si takové oslovování zakázala, a jenom jsem se usmívala «od ucha k uchu».

Zamířili jsme nazpátek k lokálce, a naše cesta znovu procházela přes *místo síly* Danish Lady.

Všichni jsme se zastavili na křižovatce cest, a splývali s Láskou Svatého Ducha.

Ona byla ráda, že nás tu znovu vidí.

A v té chvíli Vladimír říká:

— Ona tě líbá...

— Velice něžně! — dodala Larisa.

Snažila jsem se Jí odpovědět tím samým.

Je třeba se přeměňovat v Lásku!

Když jsme seděli na peróně a čekali na vláček, Vladimír se najednou ke mně obrátil z druhého konce lavice a žertem povídá:

— Tebe ještě čeká tak mnoho nového poznat... Že ti až závidím!

Všichni se zasmáli.

Později v této myšlence pokračoval:

— Souhrn všech, usilujících o Dokonalost, můžeme znázornit ve formě obrazu pyramidy, rozdělené na patra.

Zabývat se duchovní prací může velice mnoho lidí. Ale dostat se v současné době až na vrchol — toho jsou schopni jenom jednotlivci z miliónů.

Někdo je schopný se jenom naučit žít v čakře anáhatě, dívat se na svět duchovním srdcem. Ale i tohle je už velice mnoho ve srovnání s původní úrovní. Přičemž zdaleka ne všem, kteří dosáhli tohoto stupně, se chce pokračovat dále: «pozemské» je odvádí.

Ale někomu se podaří naučit se také pociťovat a vidět bioenergetické kokony stromů, — potom — Formy Vědomí Svatých Duchů, stýkat se s Nimi...

Ještě je možné obdržet křest Svatým Duchem: při tom pociťujeme Boha ve svém těle, v čakře anáhatě. Samádhi! První Blaženost od tak živého pociťování Boha! A potom se tento stav stává běžným, obvyklým...

Ale jestliže pokračujeme dále — dochází postupně k rozvoji přímých vzájemných vztahů s Bohem! Stává se možným Ho vidět rozvinutým vědomím, svobodně s Ním diskutovat, objímat Ho, splývat s Ním, učit se přímo u Něho!

Ale pro to je také třeba se osvobodit od strachu, naháněného různými sektami. Především mám na mysli utvrzování v tom, že je pro člověka nemožné přímo se stýkat s Bohem, a dokonce Ho vůbec i milovat, a o «hříšnosti» takových «pokušení»...

Naopak! Musíme se právě stát naplno otevřenými pro vnímání Boha, pro výlevy své lásky k Němu — a pro přijetí Jeho Lásky jako odpovědi!

Ale pro to, pochopitelně, musíme chápat, co to Bůh je, že On není létající človíček a není ani strašidlo, trestající lidi. Ale On je Láska!

Abychom poznali Boha — musíme jít k Němu směle, a postupně se přeměňovat také v Lásku! A potom se nepolekat, když se setkáme s Jeho Láskou!

Existuje i sektářský názor, že láska k Bohu je «mámení», tj. «podlehnutí úkladům d'ábla»... Prý nás d'ábel provokuje k lásce k Bohu... Ale k čemu by mu to bylo?... Absurdita!

Měli bychom se vynasnažit zbavit lidi, zvláště děti, podobných sektářských špinavostí, této a jí podobných zhoubných lží.

V současné době úmysl Boha spočívá v tom, aby — naším prostřednictvím — dal lidem pravdivé znalosti o Bohu, o Cestě k Němu, o smyslu našich životů!

Zvláště důležité je to ve vztahu k mládeži: k těm, kteří ještě nezničili svoje intelektuální schopnosti opilstvím a pojídáním mrtvol zvířat. Ale musíme to dělat velmi opatrně: vždyť žrecové takových sekt

«jsou živi» ze svých oveček — a proto se stává, že si vedou velice agresivně.

... Vladimír se odmlčel, zřejmě si na něco vzpomínal.

— Ted', pokračoval, — jsem si vzpomněl na jednu epizodu... Kdysi, před spoustou let, mě na ulici zastavili televizní pracovníci, kteří dělali interview s kolemjdoucími. Jejich otázka byla taková: «Jak jste oslavil včerejší svátek?». (A byl to jakýsi důležitý den v pravoslaví). Odpověděl jsem, že nejsem sektář! A setkal jsem se s jejich naprostým nepochopením: jak to? Vždyť je to «vžité»!

Vždyť až příliš mnoho lidí v Rusku pod pojmem «oslavovat» chápe opíjení... Opíjení přijalo v naší zemi «náboženskou podobu»...

Ale cožpak si takovouhle «nábožnost» u nás Bůh přeje vidět?! Cožpak takováhle «oslavování» kalendářních dat — třeba jen v té nejmenší míře mohou svědčit o naší spravedlivosti před Ním?

Nebo je opíjení jedna z nejdůležitějších «náboženských» tradic, masově programující její přívržence do pekla?

Ale vždyť by bylo možné vykonávat Boží Učení...

* * *

Příští den jsem už musela odjet, ale ráno jsem měla volné.

**Aňa mi navrhla setkání s Božským Apoštolem
Ježíše Krista — Ondřejem, Který měl v tomto městě
nejméně *dvě pracovní prostranství*.**

S radostí jsem souhlasila.

Apoštol Ondřej: «Staň se Bezbřehou Láskou!»

**Ticho, něžná vodní hladina, jasná obloha...
Pocit'uji Ondřeje, Jeho Hluboké Ticho...**

**Zvlášť ostře si najednou uvědomuji, a obracím se
přítom v myšlenkách ke všem lidem na Zemi, že
tohle, podívejte! jsou Oni — Veliké Božské Duše!
Nikdo z Velikých — nezmizel! Oni všichni jsou Živí!
— jsou tady, a teď!**

**Přeplňovalo mě štěstí a vděčnost Bohu za to, že
teď *o tom vím*, že tu teď stojím na břehu řeky, a
stýkám se s úplně skutečným Ježíšovým Apoštolem
— Ondřejem!**

**... Začalo se mi trochu hůře dýchat a pocítila jsem
neobvyklý stav v těle. Vidím... obraz muže,
ponořeného do hlubokého klidu... Jeho tvář lemují
světlé vousy, a oči mají nebesky modrou barvu! Jsou**

tak překrásné, tak bezbřehé, zářivé!... Pociťuji, že se už sama dívám Jeho Očima...

Přichází Aňa:

— Ondřej je teď sjednocen s tvým tělem. Chce, abys Ho pocítila.

S tichou radostí jsem jí oznámila, že se to právě děje...

Pokouším se zesílit Splynutí... Vidím sebe být Jím, jdoucím alejí mezi stromy.

Je pohroužen do *hlubin*, do Božského Světla. I Sám je ze Světla. Ne slovy, ale pocity rozumím, co mi říká: «Ponoř se do tohoto Světla pokaždé, když tě začne ovládat marnost myšlenek!»

Ondřej ukazuje, jak to můžu udělat:

Pociťuji jakoby velký zvon, uvnitř kterého se nacházím, a hlavou se zevnitř opírám o jeho vrcholek. Když tento zvon zaplním sebou, musím se poté propadnout dolů, do *hlubiny*... Hned v té chvíli se potok myšlenek zastavuje, a začíná mě halit hluboký klid od nohou až k hlavě...

Uvnitř jsou pokojné a bezbřehé — nebesky modré Oči Ondřeje... Splynutí s Jeho nekonečným Duchovním Srdcem...

Znovu začínám slyšet veršované řádky. Ale to ráno se mi povedlo zapomenout notes, a Aňa si v tu chvíli sama něco zapisovala do svého vlastního zápisníku. Rozhoduji se, že se verše pokusím naučit, ale za okamžik je mi jasné, že se mi to nepodaří. A čtyřverší je velice krásné. Aňa ke mně zvedá oči. Přichází a podává mi zápisník:

— Mám takový pocit, že ho velice potřebuješ.

Kývla jsem a oznámila jí, že si potřebuji zapsat verše. Obě jsme se zasmály. Aňa byla nadšená:

— Něco takového se mi ještě nestalo!

Jak se později ukázalo, Ondřej diktoval nám oběma současně. Tohle je to, co jsem uslyšela já:

Láska ke všem je bezbřehá!

Hlubiny — pokojné! A radostný je let!

Ondřeje Prvozvaného — Apoštola Vytouženého

Národ podvedený, utrápený — k sobě zve.

Odnesou ho Ruce něžné —

Do Lásky Krále Nebeského

Od iluzorních snů...

Ale další jsem už, bohužel, neuslyšela. Chtěla jsem pak vrátit Aně zápisník, ale Aňa řekla, že Ondřej prosí, abych si ho zatím nechala u sebe. A já jsem tedy pochopila, že si musím zapsat meditaci a prožité pocity.

Později mi Aňa přečetla slova, která uslyšela od Ondřeje, a která byla směřována ke mně:

Slova jsou těsná: do nich se nevejde Moje Láska!

Láska — ta je bezbřehá a něžná!

A Já ti Ji dávám! Já jsem tady, s tebou!

Budu s tebou věčně!

Neboj se, že kolem — jen zloba panuje

**a
posměšky!**

Já tak jdu — už věky

Tmou — mezi dušemi lidskými zvrhlými

Mužskými i ženskými...

Ale ti, kdo Mě dokážou uslyšet a porozumět —

Budou se Mnou!

Ty dokážeš učit lidi Lásce!

Pojďme! Já — budu vedle tebe!

